

Baharın Solan Gül'ü

– SeyitAhmetUzun · 15 Mart 2009

Bahar ve Gül küçüklükten beri sevgiyi yüreklerinde yeşertmiş iki arkadaştı. Acılarını ve sevinçlerini hep paylaşmışlardı. Küçükken beraberce Fırat'ın kenarına gider, suyun serinliğine kendilerini bırakırlardı. Güneş onların dostluğuna bakıp gülen yüzüyle onları selamlardı. Okula giderken birbirinden habersiz yola çıkmaz, mutlaka biri diğzerinin evine uğrardı. Derslerine düzenli çalışır, başarı zirvesini beraberce adımlarlardı.

Yine günlerden bir gün okula giderken Gül, Bahara uğradı. Onu alıp okula gidecekti. Ancak hiç beklemediği bir haberle karşılaştı. Bahar'ın hasta olduğunu öğrendi. Merak ve heyecanla Bahar'ın yanına gitti. Onu solmuş bir şekilde yatarken buldu. O haline çok üzüldü. Arkadaşını hiç böyle görmemişti. Ne diyeceğini bilemedi. Sonra yüreğindeki umut tohumlarını Bahar'ın kulağına fısıldamaya başladı. "Merak etme Bahar, elbet bu kara bulutta dağılır. Beraber yine koşarız kırlarda. Fırat'ın serin sularında, güneşin gülen yüzünün altında doyasıya oynarız. Umudunu kaybetme yeter" dedi.

Ama Bahar'ın bu sözleri duyacak hali yoktu. Hastalığının ne olduğunu öğrendiğinde bu acısı daha da arttı. Çaresiz denilen bir hastalığa yakalanmıştı. Adına Lösemi diyorlardı. Gül gözü yaşlı bir şekilde arkadaşını evde bıraktıktan sonra okula gitti. Ama yolda gözlerinin önüne hep Bahar'ın solgun yüzü geliyordu. Onu o şekilde yalnız bırakmak kendisini çok üzmüştü. Ama hayat devam ediyordu. Mücadelesiz olmazdı. O da mücadele edecek arkadaşının yüreğindeki umutsuzluk tohumunu sökecekti. Bu düşüncelerle okula vardı.

Sevgi güneşi yavaş yavaş Bahar'ın yüreğinde soluyordu. Hastalığı onu kırıcı yapmaya başlamıştı. İnsanların kendisini anlamadığını düşünüyordu. Hastaneye kaldırıldıktan kısa bir müddet sonra, çok sevdiği saçlarını kestiler. Kendisi gibi saçsız olan birçok hastanın bulunduğu odaya koydular. Gökkuşığı solmuştu. Bahar, günlerce karanlık hayallere daldı. Kendisini ziyarete gelen arkadaşlarıyla görüşmek bile istemiyordu. Bu durum en çok Gül'ü etkilemişti. O güne kadar yedikleri ayrı gitmeyen arkadaşından günlerce uzak kalmıştı.

Fırat'ın kenarına gitti. Arkadaşıyla gezdiği yerlerde dolaştı. Beraber yarış yaptıkları ağaca kadar koştu. Yorulduklarında uzanıp dinlendiği yerde uzandı. Gökyüzünde uçan kuşları seyretti. İşte bahar gelmişti. Ağaçlar çiçek açıyordu. Fıstık ağaçlarının gözleri belirmeye başlamıştı. Elini yaratana açtı ona dua etti; Allah'ım arkadaşım Bahar'ın da yüreğinde umut tohumları açtır. Onu yalnız bırakma. Senin gücün her şeye yeter, dedi.

Güneş sarı saçlarını toplayıp tepelerin ardına süzülüyordu. Etrafı hafif bir kızılık kapladı. Gül eve gitme vakti geldiğini düşünerek Bahar'la geldikleri yoldan eve gitti. Kapıyı açtığında annesinin gülen gözleriyle karşılaştı. "Ne var anne, ne oldu? Niçin böyle neşelisin?" dedi. Annesi belki de ona o güne kadar en güzel hediyeyi vermişti. Bahar'ın yarın hastaneden çıkacağını söylemişti. Bu haber Gül'ün yüreğinde tatlı bir meltem gibi esti. Allah'a şükretti. Duaları kabul olmuştu. Arkadaşı yarın hastaneden çıkıyordu. Pencereden ayın gülen yüzüne bakarak, yıldızların aydınlık yarınları müjdelemesini seyretti. O gece bir türlü geçmek bilmiyordu. Uyuduğunda da arkadaşıyla o eski günlerdeki gibi sevgi şarkıları söyleyerek

okula gittiklerini gördü.

Horozların ötüşüyle erkenden uyandı. Annesinin beyaz örtüsüyle namaz kıldığını gördü. Hemen o da abdestini alıp, beyaz örtüsüyle bir melek gibi Allah'ın huzuruna durdu. Namazdan sonra yine arkadaşı için Rabbine dua etti.

Bahar'ın hastaneden çıkacağı vakit sevinçle, gülen gözleriyle yanına gitti. Bahar, Gül'ü gördüğünde çok şaşırmişti. Onun geleceğini, hem de kendisini ilk karşılayanın o olacağını biliyordu. Ama onu böyle beklemiyordu.

Gül, arkadaşının saçları kesildiği için üzülmesin, kendisini yalnız hissetmesin diye o da saçlarını kazıtmıştı. Yani Gül'de bahar gibi saçsızdı. Arkadaşı için saçlarını kökünden kesmişti. Dostluk; arkadaşını yalnız bırakmamak demektir. Gül'de bunu yapmıştı. Baharı kucakladı. Sıcaklığını bütün bedeninde hissetti. Ona " Bahar bugün eve yürüyerek gideceğiz. Arabaya binmek yok" dedi. Bahar arkadaşını kıramadı. Ama hala saçının olmayışından dolayı büyük bir üzüntü duyuyordu. Gül'ün bütün çabalarına rağmen bir türlü yüzündeki güneş tebessüm etmedi. Beraberce eve doğru yürümeye başlamışlardı. Yolda Gül onu güldürmek için çok uğraştı ama yine de başaramadı. İşte ne olduysa o zaman oldu. Gül, Bahar'ı güldürmek, yüzündeki kara bulutları dağıtmak için yola doğru koştu. Ama ama işte o an bahar gülünün solduğu andı. Bu sefer yüzündeki kara bulutlar yüreğine de akın etti. Gül yola koşarken, kendisine doğru gelen taksiyi fark etmemişti. Birden yere yığıldı. Gözlerindeki hayat ışıkları söndü. Aslında Baharın Gül'ü soldu. Saçsızlığından utanırken, kendisi için saçlarını feda eden arkadaşını kaybetmişti.

Mayıs yağmurları ölümsüz dostluğu selamlarcasına hafiften çiseliyordu.